

פרק שני בסידרה: בתי-זונות במושבי-זקנים * שני

זקנים נשרפו חיים ואיש לא בא לעזרתם * מישרד-

הסעד מטיל את האחריות על מישרד-הבריאות ולהיפך

רים שלו. כיצד נותנים רישיון לפתיחת בתי אבות? מסבירה הגברת כהן: "לפני שפותח חיס את בית-האבות, אנחנו שולחים ל-מקום צוות של שלושה או ארבעה אנשים, בצוות יש אחות, עובדת סוציאלית ודי-אטטיקן. לפעמים מצטרף גם רופא. הצוות בודק את התנאים במקום, ואת כישוריהם של המתעודים להפעיל אותו. או מקבל המקום רישיון זמני לחצי-שנה או שנה, ובמשך תקופת ההרצה בודקים אותו. אם הוא עמד בתנאים, נותנים לו רישיון קבע. אם לא עמד בתנאים, נותנים לו רישיון זמני נוסף, עד שהוא עומד בתנאים שלנו."

גיל. רפי מספר על רופא בשם דוקטור שמואלביץ, המטפל בזקנים בגיל. איש ממושבי טיבעון אינו מכיר רופא בשם זה. אולם דוקטור עליזה לילון מוכרת היטב בטיבעון והיא היתה עד לפני שנים אחדות הרופאה של הפנסיון. "כשהגיעו השותפים החדשים לפנסיון, הם לא הפסיקו לשקר לי ולהסתיר ממני דברים", סיפרה. "הפכתי להיות רושמת רצפטים מבלי להכיר כלל את החולים. פעם נודע לי שרפי תדמור, שאומר שהוא אח מוסמך, נתן וריקת הורמונים של אחד החולים. כשבדקתי את הכרטיס של אותו חולה, נדהמתי. הוא היה חולה במחלה אשר וריקת הורמונים לגביה היתה בשבילו גורדיין מוות. התפטרתי מייד מהמקום, ואף שלחתי מיכתב לליש-כתיבה-ריאות המחוזית, בו תיארתי את מה שקורה בפנסיון."

אחרי שבית-האבות מקבל את הרישיון הנכסף, נערכות בו בדיקות בלתי-סדירות. על ידי מפקחת איזורית של מישרד-הסעד. טיבעון שייכת למחוז חיפה, והמפקחת הי-איזורית בחיפה היא הצריכה לפקח על בתי-האבות בעיר זו. אך הגברת כהן עצי-מה מודה: "למפקחת האיזורית שלנו יש עוד ארבעה תפקידים, כך שהיא לא מצ-ליחה כל-כך בפיקוח."

"התשובה שקיבלתי מלישכת-הבריאות היתה שהם יודעים מה המצב, אבל אין מה לעשות."

ואומנם, היחסים בין בתי-האבות לבין מוסדות השילטון הם מין מערבולת בלתי-מוגדרת, אשר ממנה זוכים ומרוויחים רק בעלי בתי-האבות, בעוד לזקנים אין איש שם לב.

המישרד הנותן רישיונות לבתי-האבות הוא מישרד-הסעד. לדיברי האחרית על נושא זה במישרד-הסעד, הגב' כהן: "אנחנו יודים עים שיש מקומות שבהם רוצחים זקנים. רצה מהיר יותר או איטי יותר — אבל רצה". אם כי, טוענת הגברת כהן: "המישר-קפים שבהם רואים עיתונאים או אורחים את הנושא, אינם בודקים אותם מישקפיים שבהם רואים זאת אנשי מישרד-הסעד."

התנפלות

רפי תדמור, מנהל אחד החשוכים ש-בבתי-האבות בטיבעון עדה, התנפל על הכתב והצלם של העולם הזה, כאשר אלה צילמו אותו כשעמד בחברת אחת העובדי-דוה שלו בחצר בית-האבות עדה בטיבעון.

המשבר הגדול הפכו אותו בעליו לבית-אבות. הם לא ביקשו — ולא קיבלו — רישיון ממישרד-הסעד. לפני כשלוש שנים פרצה באחד החדרים דליקה, אש פרצה מתגור-נפט שהיה באחד החדרים והציי-תה זוגי-גרביים של שני הזקנים שהתגור-רו בו במקום, אשר ניתלו עליו לייבוש. הזקנים לא הצליחו לברוח מן החדר בגלל חולשתם ומחלתם והצעקות שהקימו נפלו על אוזניים אטומות. איש לא נענה לזע-קוטיהם והם נשרפו חיים.

בעלי הפנסיון שנבהלו מהאסון, ידעו כי אם תיפתח תקירה מקיפה, הם יואשי-מו לפחות בהריגה, אם לא ברצה. כדי למנוע זאת הם פשוט סגרו את בית-האבות שלהם, לשימחת כל הגורמים הצי-בוריים, והפרשה הושתקה.

בית-האבות אחר שאין לו רישיון מ-מישרד-הסעד הוא עדה. בעלי עדה טענו לפני מישרד-הסעד, כי אינם צריכים ריש-

(המשך בעמוד 36)

הזקנים

נשרפו חיים

יש מוסדות שכלל אינם טורחים לבקש רישיון. האחד מהם הוא זה של שרה ונחמן אבנון, פנסיון ורד. מתלר-גנת האחרית במישרד-הסעד, הגברת כהן: "לורד לא היה רישיון. באנו למקום ועשי-נו שם ביקורת, והתברר לנו כי קופח-חולים כללית שולחת למקום זקנים, בלי לבדוק כלל אם יש לו רישיון ואם הוא עומד תחת פיקוח. עשיתי סקנדאל ל-קופת-חולים, אבל בינתיים זה לא עזר."

מוסד אחר שלא היה לו רישיון הוא פנסיון כלנית. עד לפני כחמש שנים היה פנסיון כלנית, ברחוב האורנים בטיבעון, אחד הפנסיונים הנחמדים בעיר. בתקופת

צעקות

אברהם לרנר, מנהל בית-האבות בית פריד-מן, מכחיש את טענות שכני המוסד שלו, המתלוננים כי הזקנים השוהים בו נקשרים לפעמים למיטותיהם וצועקים כל הלילה.

לם לא הטיל שופט עונש-מאסר על גאי שם כזה, ותמיד הסתפקו השופטים ב-קנסות.

הרווחים הגדולים של בתי-האבות, כמת-כונתם הנוכחית, גורמים לכך שכדאי יהיה לבעל בית-האבות לשלם את הקנסות, וכל-בד שלא יצטרך לשפר את המקום, להו-ציא כספיה רבים על שמירת רמת-דיוור או תגאי-קיום אנושיים של הזקנים-הדיי-

